

LIBRIS

We know
books

Seria OUTLANDER

Călătoarea

Talismanul

Cercul de piatră

Tobele toamnei

Crucea de foc

Prin zăpadă și cenușă

Ecouri din trecut

Scris cu sângele inimii mele

Go Tell the Bees That I Am Gone

DIANA GABALDON

VIII

OUTLANDER

SCRIS CU SÂNGELE

INIMII MELE ^{VOL. 2}

Traducere din limba engleză de
GABRIEL STOIAN

ARMADA

Titlul capitolului 13 („Aer de dimineață cu miros de îngeri“) este un vers dintr-un poem de Richard Purdy Wilbur, care se numește „Love Calls Us to the Things of This World“ („Iubirea ne cheamă spre lucrurile acestei lumi“).

Iar titlul capitolului 117, „În pâlcul de măceși“ este preluat din povestea americană „Brer Rabbit and the Tar Baby“ (revestită de diferiți autori).

Iar titlul capitolului 123, „*Quod Scripsi, Scripsi*“, este preluat prin amabilitatea lui Pilat din Pont.

Joey McGarvey, Kristin Fassler, Ashley Woodfolk, Lisa Barnes și nenumărații oameni competenți și energici de la Editura Random House.

Beatrice Lampe, Andrea Vetterle, Petra Zimmerman și mulți alții de la Blanvalet (editorul german al cărții).

Ca întotdeauna, multe mulțumiri tuturor celor care au sarcina de a piguli textul, lucru care obosește ochii, și al căror timp și devoțiune creează o carte mult mai bună decât ar fi fost în absența lor: Catherine MacGregor, Allene Edwards, Karen Henry, Janet McConnaughey, Susan Butler și, în-deosebi, Barbara Schnell (neprețuita traducătoare a cărților mele în limba germană) și Kathleen Lord, redactor de carte și eroină neslăvită a virgulei și termenelor, care știu amândouă cât de departe este punctul A de punctul B, chiar dacă eu prefer să nu știu asta.

...și soțului meu, Doug Watkins, care mă susține.

CUPRINS

PARTEA A TREIA. O lamă nouă făurită din cenușa forjei	5
47. CEVA POTRIVIT ÎN CARE SĂ MERGI LA RĂZBOI.....	7
48. DIN DISTRACTIE.....	21
49. PRINCIPIUL INCERTITUDINII.....	26
50. PĂSTORUL CEL BUN.....	29
51. ÎN CĂUTARE.....	42
52. VISE INDUSE DE MORFINĂ.....	49
53. LUAT PRIN SURPRINDERE.....	53
54. ÎN CARE CUNOSC UN GĂGĂUȚĂ.....	58
55. FECIOARELE VESTALE.....	67
56. PAPISTAȘ NENOROCIT.....	83
57. LIN ÎN NOAPTEA ASTA NU TE-NDEPĂRTA.....	88
58. LOGISTICĂ MILITARĂ.....	97
59. O DESCOPERIRE ÎNTRE SOLDAȚI.....	108
60. QUAKERI ȘI INTENDENȚI.....	111
61. O ALEGERE DIFICILĂ.....	118
62. CATĂRUL NU TE SUPORTĂ.....	135
63. O FOLOSIRE ALTERNATIVĂ A SERINGII PENTRU PENIS.....	144
64. TREI SUTE UNU.....	147
65. ȚÂNȚARI.....	153
66. VOPSELE DE RĂZBOI.....	157
67. SĂ-ȚI DOREȘTI LUCRURI CARE NU EXISTĂ.....	162
PARTEA A PATRA. Ziua bătăliei	167
68. DRUM PRIN BEZNĂ.....	169
69. CU NOAPTEA-N CAP.....	172
70. UN SINGUR PĂDUCHE.....	180
71. FOLIE ȚI TROIS.....	182
72. MLAȘTINI ȘI ÎNCURCĂTURI.....	190
73. COMPORTAMENTUL CIUDAT AL UNUI CORT.....	196
74. LUCRUL CARE ÎL FACE PE ORICE BĂRBAT SĂ ASUDE ȘI SĂ TREMURE.....	206

75. LIVADA DE MERI PENTRU CIDRU.....	217
76. PERICOLELE PRIZONIERATULUI.....	226
77. PREȚUL PĂMÂNTULUI DE SIENA.....	231
78. ÎN LOCUL NEPOTRIVIT LA MOMENTUL NEPOTRIVIT.....	240
79. AMIAZA.....	249
80. TATĂL NOSTRU.....	257
81. PRINTRE PIETRE DE MORMÂNT.....	267
PARTEA A CINCEA. Apelul.....	273
82. NICI MĂCAR OAMENII CARE VOR SĂ AJUNGĂ ÎN RAI NU ȚIN SĂ MOARĂ PENTRU ASTA.....	275
83. APUS DE SOARE.....	283
84. CĂDEREA NOPTII.....	294
85. LUNGUL DRUM SPRE CASĂ.....	304
86. ÎN CARE ZORII ROZALII APAR CU VIOLENȚĂ.....	307
87. RĂSĂRITUL LUNII.....	324
88. UN DAMF DE BRÂNZĂ ROQUEFORT.....	331
89. PÂNĂ MAI IERI, COCOȘUL SATULUI, AZI, PĂMÂTUF PENTRU ȘTERSUL PRAFULUI.....	339
90. NIMENI NU POATE FI SIGUR DE PATERNITATEA SA.....	363
91. REGLARE DE CONTURI.....	369
92. NU TE VOI LĂSA SINGUR.....	372
93. CASA DE PE CHESTNUT STREET.....	377
94. ROSTUL ADUNĂRII.....	387
O CODA ÎN MĂSURA DE TREI PE DOI.....	398
PARTEA A ȘASEA. Legăturile care obligă.....	411
95. TRUPUL ELECTRIC.....	413
96. SCOȚIA NU DUCE LIPSĂ DE PĂR.....	424
97. ORICARE BĂRBAT TREBUIE SĂ-ȘI FACĂ TREABA DE BĂRBAT.....	432
98. ZIDUL.....	440
99. RADAR.....	445
100. ACELEA SUNT ANIMALELE TALE?.....	453
101. DOAR O ȘANSĂ.....	457
102. DUPĂ DESPĂRȚIRE.....	465
103. SOLSTIȚIUL.....	469
104. DIAVOLIȚA DIN CRANESMUIR.....	470
105. O PERSOANĂ NU PEA BUNĂ.....	484
106. UN FRATE DIN LOJĂ.....	490
107. TERENUL DE ÎNGROPĂCIUNE.....	497
108. REALITATEA ESTE CEEA CE NU DISPARE CÂND ÎNCETEZI SĂ CREZI ÎN EA.....	504
109. FROTAJ.....	510

110. SUNETELE CARE ALCĂTUIESC TĂCEREA.....	519
PARTEA A ȘAPTEA. Înainte de a pleca de aici.....	521
112. OBSEII LA VREME DE ZI.....	534
113. MULȚUMESC PENTRU PEȘTE.....	543
114. CREDINȚA ESTE UN PARIU ÎNȚELEPT.....	557
115. FUIORUL ÎNCÂLCIT DE GRIJI.....	565
116. „NOI PLECĂM LA VĂNĂTOARE“.....	575
117. ÎN PĂLCUL DE MĂCEȘI.....	579
118. A DOUA LEGE A TERMODINAMICII.....	602
119. „VAI, SĂRMANUL YORICK!“.....	609
120. PĂRĂITUL SPINILOR SUB CĂLDARE.....	614
121. MERSUL PE CĂRBUNI ÎNCINȘI.....	620
122. PĂMÂNT SFINȚIT.....	630
PARTEA A OPTA. Căutare și salvare.....	633
123. QUOD SCRIPSI, SCRIPSI.....	635
124. ADUS DE LITERELE Q, E ȘI D.....	639
125. CALAMARUL DE SEARĂ, CALAMARUL FRUMOS.....	644
126. PLANUL OGLETHORPE.....	649
127. ORGANISMUL CA SISTEM.....	655
128. LA VĂNĂTOARE DE BROAȘTE.....	663
129. INVAZIA.....	675
130. UN TRATAMENT PENTRU ORICE.....	680
131. UN JUCĂTOR ÎMPĂTIMIT.....	683
132. NĂLUCA.....	696
133. ULTIMA SOLUȚIE.....	708
134. ULTIMA CUMINECĂTURĂ.....	718
135. AMARANTHUS.....	728
136. O TREABĂ CARE N-A FOST DUSĂ LA BUN SFÂRȘIT.....	732
PARTEA A NOUA.....	737
137. ÎN SĂLBĂTICIE, O LOCUINȚĂ.....	739
138. FRĂUL LIMBII LUI FANNY.....	744
139. O VIZITĂ LA PUNCTUL COMERCIAL.....	749
140. FEMEIE, VREI SĂ TE CULCI CU MINE?.....	758
141. „CEL MAI ADÂNC SIMȚĂMÂNT SE ARATĂ ÎN TĂCERE“.....	763
142. LUCRURILE ÎNCEP SĂ SE DEZVĂLUIE.....	770
143. INTERRUPTUS.....	778
144. O VIZITĂ ÎNTR-O GRĂDINĂ BĂNTUITĂ.....	786
145. IAR TU ȘTII ASTA.....	793
NOTELE AUTOAREI.....	799
MULȚUMIRI.....	807

IBDIS

Redactor șef: Marian COMAN

Coperta: Alin Adnan VASILE

Prepress: Alexandru CSUKOR

Redactori: Alina BOGDAN, Andreea ROȘET

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Dușa UDREA

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GABALDON, DIANA

Scris cu sângele inimii mele / Diana Gabaldon ; trad. din lb. engleză: Gabriel Stoian, -

București : Armada, 2023

2 vol.

ISBN 978-606-43-1587-8

Vol. 2. - 2023. - ISBN 978-606-43-1628-8

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111

Diana Gabaldon

WRITTEN IN MY OWN HEART'S BLOOD

Copyright © 2014 by Diana Gabaldon

All rights reserved.

Copyright © ARMADA, 2023, pentru prezenta ediție în limba română

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul a fost executat de PAPERPRINT INVEST, BRĂILA

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1628-8

PARTEA A TREIA

O LAMĂ NOUĂ FĂURITĂ DIN CENUȘA FORJEI

CEVA POTRIVIT ÎN CARE SĂ MERGI LA RĂZBOI

*19 iunie 1778,
Philadelphia*

M-am trezit total dezorientată, auzind plescăitul picăturilor de apă care cădeau într-o găleată din lemn, simțind mirosul înțepător de celuloză din lemn și cerneală tipografică, aroma ceva mai slabă a corpului lui Jamie și a baconului prăjit, în zăngănit de plăci tipografice din cositor, dar și în răgetele puternice ale unui catâr. Acest ultim zgomot mi-a redeșteptat memoria pe dată și, ținând cearșaful strâns la piept, m-am ridicat în capul oaselor.

Eram goală și mă aflam în podul tipografiei lui Fergus. În ziua precedentă, în intervalul în care ploaia încetase, când pleaserăm din Kingsessing, îl găsiserăm pe Fergus adăpostindu-se răbdător într-un șopron pentru unelte din apropierea porții, iar Clarence și doi cai erau legați undeva sub streșini.

— Doar n-ai stat aici atâta vreme! am exclamat eu când l-am văzut.

— A durat chiar atât de mult? a întrebat el, ridicând dintr-o sprânceană spre Jamie și aruncându-i genul de privire atotcunoscătoare care părea să fi fost moștenită din naștere.

— Hm, i-a răspuns Jamie ambiguu, după care m-a prins de braț. Am plecat călare pe Clarence, englezoaico, dar l-am rugat pe Fergus să vină ceva mai târziu cu un cal pentru tine. Catârul nu ne putea duce pe amândoi, iar starea spinării mele nu mi-ar fi îngăduit să merg pe jos o distanță atât de mare.

— Dar ce ai la spate? l-am întrebat eu, bănuitoare.

— Ceva ce o noapte de somn liniștit ar putea să-i găsească leac, mi-a răspuns el și, aplecându-se ca să pot pune un picior pe mâinile lui, m-a aruncat pe șa.

Se întunecase complet când am reușit să ajungem la atelierul tipografic. Îl trimisese imediat pe Germain la Jenny, la numărul 17, transmîțându-i unde eram, însă mă băgasem în pat cu Jamie înainte de întoarcerea lui. M-am întrebam ca prin vis cine altcineva era la casa de pe Chestnut Street și ce se întâmpla acolo: Hal era captiv în continuare ori Ian cel Tânăr hotărâse să îl elibereze? Sau poate Hal îl asasinase pe Denny Hunter ori doamna Figg îl împușcase?

Jamie îmi spusese că îl lăsase pe Ian să se ocupe de acea situație ori de acele situații. Se părea că se întâmplaseră mai multe lucruri în ziua precedentă. Totul părea ireal și ciudat ca un vis. Era vorba despre evenimentele la care participasem și despre cele de care îmi povestise Jamie în timpul călătoriei de întoarcere. Singura amintire clară pe care o aveam era discuția noastră din grădină – și ceea ce urmasse în șopronul pentru pregătirea florilor în ghivece. Carnea mea încă simțea acele ecouri.

Mi-a fost clar că la parter se pregătea micul-dejun; în afară de aroma delicioasă a baconului prăjit, am simțit mirosul de pâine proaspătă și de miere. Stomacul meu a scos un zgomot puternic și, ca și cum acel sunet provocase asta, scara care ducea spre pod a început să se cutremure. Cineva urca în pod, mișcându-se încet; în caz că nu era Jamie, am luat cămășuța și mi-am tras-o grăbită peste cap, îmbrăcându-mă sumar.

Nu era Jamie. În câmpul meu vizual a apărut o tavă din cositor, încărcată cu mâncare: un bol cu budincă și o cană cu ceva aburind; nu putea fi ceai și nu mirosea nici a cafea. Cât tava a părut să plutească, dedesubtul ei a apărut fața zâmbitoare a lui Henri-Christian. El ducea totul pe cap.

Mi-am ținut răsufierea până când a coborât de pe scară, apoi, când și-a luat tava de pe cap și mi-a întins-o cu o plecăciune ceremonioasă, am aplaudat.

— *Merveilleux!* am exclamat, iar el a zâmbit cu gura până la urechi.

— Félicité a vrut să încerce asta, mi-a spus el cu mândrie în glas, dar încă nu se descurcă dacă tava e plină. O răstoarnă.

— Da, nu putem accepta asta. Scumpule, îți mulțumesc.

M-am aplecat ca să îl sărut – părul lui negru mirosea a fum de lemne și cerneluri – și am luat cana.

— Ce e aici?

S-a uitat nedumerit la cană și a ridicat din umeri.

— Ceva fierbinte.

— Așa e.

Am strâns cana între mâini.

În noaptea precedentă, în pod fusese cald, deoarece păstrase căldura acumulată peste zi. Însă plouase mai toată noaptea, astfel că umezeala rece se strecurase prin găurile din acoperiș – patru sau cinci găleți așezate sub spărturi creau o simfonie de plescăituri.

— Unde-i *grand-père*?

Henri-Christian s-a înroșit imediat, după care a strâns din buze și a clătinat hotărât din cap.

— Cum adică? l-am întrebat surprinsă. E secret?

— Nu cumva să-i spui! s-a auzit vocea stridentă a lui Joanie, aflată la parter. *Grand-père* a spus să nu vorbești!

— A, deci e o surpriză, da? am întrebat zâmbind. Atunci, mai bine coboară ca să o ajuți pe mama, să nu te dai de gol din greșeală.

Apăsându-și palmele peste gură, copilul a chicotit, apoi a ridicat mâinile, a făcut un salt și s-a răsucit în aer, aterizând cu pricepere pe mâini. A mers astfel spre scară, ținându-și picioarele mici și dolofane desfăcute pentru a-și păstra echilibrul, iar preț de o clipă mi-am simțit inima în gâtlee când a ajuns la margine și am crezut că ar putea încerca să coboare scara în mâini, cu capul în jos. Însă a făcut încă un salt, aterizând perfect pe prima treaptă, după care a dispărut ca o veveriță, chicotind până a ajuns jos.

Zâmbind, am aranjat velințele împrăștiate – dormiserăm pe o saltea plată din paic aduse din grajd, care emanau destul de puternic mirosul lui Clarence, și peste mantiile noastre, pe jumătate uscate, acoperite cu un cearșaf curat și cu o pătură jerpelită, deși Joanie și Félicité ne dăduseră una dintre pernele lor umplute cu puf, ele împărțind-o pe cealaltă. M-am rezemat apoi de perete, având tava așezată pe un butoiș cu pudră de cerneală. Eram înconjurată de stive de hârtie care erau acoperite cu o pânză impermeabilă, pentru a fi protejate de umezeală. Unele dintre ele erau topuri de hârtie care așteptau să fie tipărite, pentru a deveni pamflete, cataloage cu oferte, postere sau tăieturi ale unor cărți nelegate, așteptând să fie predate clienților sau legătorilor de cărți.

Am auzit vocea lui Marsali răzbătând de jos, din locuința aflată în spatele atelierului, răstindu-se cu grijă maternă. Nu am auzit glasuri de bărbați, ci doar pe cel al lui Henri-Christian; probabil că Fergus și Germain pleaseră

cu catărul Clarence pentru a distribui exemplarele din *L'Oignon*, ziarul satiric înființat de Fergus și Marsali în Carolina de Nord.

În mod normal, *L'Oignon* era un ziar săptămânal, dar pe tava mea se afla un exemplar din ediția specială din acea zi, prezentând o caricatură în care armata britanică arăta ca o hoardă de gândaci de bucătărie care fugea din Philadelphia, târând drapelele în urma sa și pancarte din pânză cu vorbe inutile de amenințare. O cizmă mare, cu cataramă, pe care scria *Generalul Washington* strivea câțiva dintre gândacii care nu puteau ține pasul cu ceilalți.

În mijlocul bolului cu budincă era o lingură de miere opacă, de culoare alb-gălbuie, care se topea; am amestecat, am turnat puțină smântână deasupra și m-am așezat mai comod ca să savurez dejunul în pat, citind în același timp un articol care anunța intrarea iminentă în Philadelphia a armatei generalului Arnold, care prelua funcția de guvernator militar al orașului, salutându-l și laudându-i faptele de luptă și vitejia dovedite la Saratoga.

Cât mai e? am gândit, așezând ziarul deoparte și simțind un fior. *Când?* Am avut senzația că totul se petrecuse – se va petrece – mult mai târziu în cursul războiului, când circumstanțele l-au transformat pe Benedict Arnold din patriot în trădător. Dar nu știam.

Nu avea importanță, mi-am spus cu fermitate. Nu puteam schimba nimic. Și, cu mult înainte de a se întâmpla asta, vom fi în siguranță la Ridge, ca să reconstruim casa și să ne refacem viețile. Jamie era în viață. Totul va fi bine.

Clopoțelul de deasupra ușii atelierului a răsunat și a urmat sporovăiala agitată a copiilor care au ieșit năvală din bucătărie. Glasul baritonal al lui Jamie a dominat salutarile strigate cu voci ascuțite și am surprins și vocea lui Marsali, care își exprima stupoarea.

— Tată! Ce-ai făcut!

Alarmată, am coborât din cuibul meu și m-am dus pe mâini și genunchi până la marginea podului ca să văd ce se petrecea jos. Cu părul lăsat liber și lucind de stropi de ploaie, Jamie stătea în mijlocul atelierului, înconjurat de copiii care îl priveau cu admirație. Avea mantia pe braț și purta uniforma bleumarin cu arămiu a unui ofițer din Armata Continentală.

— Isuse Hristoase H. Roosevelt! am exclamat.

El a ridicat ochii și m-a privit cu expresia unui cățel care se simte vinovat de ceva.

— Iartă-mă, englezoaico, a spus el drept scuză. N-am avut încotro.

A urcat în pod și a tras scara după el, pentru a-i împiedica pe copii să-l urmeze. M-am îmbrăcat repede – ori măcar am încercat – cât el mi-a povestit despre Dan Morgan, Washington și ceilalți generali din Armata Continentală. Și despre bătălia care se va purta în curând.

— Englezoaico, *am fost nevoit*, a repetat el, ceva mai încet. Îmi pare foarte rău.

— Știu, am spus. Știu că ai fost nevoit. Mi-am simțit buzele înțepenite. Eu... tu... Și mic îmi pare rău.

Mă chinuiam să închei cei doisprezece nasturi ai corsajului rochiei, dar mâinile îmi tremurau atât de tare, încât nici măcar nu îi puteam prinde între degete. Am renunțat la încercări și am scos peria de păr din geanta pe care o adusese de la casa din Chestnut Street.

A scos un sunet și mi-a luat peria din mână. A aruncat-o pe patul improvizat și m-a cuprins în brațe, ținându-mă strâns, cu fața îngropată în pieptul lui. Țesătura uniformei noi mirosea ca indigoul proaspăt, a coji de nucă și a pământ; mi s-a părut ciudată și rigidă pe obraz. Nu mă putea opri din tremurat.

— Vorbește-mi, *a nigbean*, a șoptit el în părul meu răvășit. Mi-e teamă și n-aș vrea să mă simt atât de singur în aceste momente. Spune-mi ceva.

— De ce trebuie mereu să fii *tu?* am spus brusc.

Asta l-a făcut să râdă, un pic nesigur, și mi-am dat seama că tremuratul nu era al meu.

— Nu e vorba doar despre mine, a spus el și mi-a mângâiat părul. Sunt mii de oameni care se pregătesc – chiar mai mulți – și care nu au vrut să facă asta.

— Știu, am spus eu. Respirația mi se liniștise întrucâtva. Știu.

Mi-am întors capul într-o parte ca să pot respira și, dintr-odată, am început să plâng, fără niciun avertisment.

— Îmi pare rău, am spus gâfâind. Nu vreau să... nu vreau să-ți îngreunez situația. Eu... vai, Jamie, când am aflat că trăiești, am vrut tare mult să merg acasă. Dar cu tine.

M-a strâns și mai tare în brațe. Nu a spus nimic, iar eu mi-am dat seama că nu era în stare să rostească niciun cuvânt.

— Și eu la fel, mi-a șoptit el în cele din urmă. Și vom ajunge acolo, *a nigbean*, îți promit.

Zgomotele de la parter au urcat spre noi. Copii care alergau încoace și-ncolo între atelier și bucătărie, Marsali cântând pentru sine în gaelică în

timp ce pregătea cerneală pentru mașina de tipărit din diluant și negru de fum. Ușa s-a deschis, iar aerul răcoros al ploii a pătruns odată cu Fergus și Germain, care și-au adăugat vocile la hărmălaia generală.

Am rămas îmbrățișați, căpătând alinare de la familia noastră de la parter, dorindu-ne unul pe celălalt ca și cum nu aveam să ne mai revedem niciodată, deopotrivă acasă și fără casă, stând pe muchia de cuțit a primejdiei și nesigurăței. Însă împreună.

— Nu pleci la război fără mine, am spus cu hotărâre în glas, îndreptându-mă de spate și adulmecându-l. Nici să nu te gândești.

— Nici n-aș visa, m-a asigurat el cu gravitate, după care a dat să-și șteargă nasul de mâneca vestonului, s-a răzgândit și s-a oprit, uitându-se neajutorat la mine.

Am râs – cam tremurat, dar am râs – și i-am dat batista pe care o îndeasem acolo când îmi legasem corsajul. La fel ca Jenny, aveam *întotdeauna* așa ceva la mine.

— Șezi, i-am spus, înghițindu-mi nodul din gât când am ridicat peria de păr de pe pat. Vreau să te pieptăn.

Își spălase părul în acea dimineață. Era curat și umed, și am simțit suvițele roșcate, moi și reci în mână, mirosind – lucru ciudat – a săpun franțuzesc, aromat cu bergamotă. Parcă am simțit lipsa de sudoare și varză care mă învăluise toată noaptea.

— Unde te-ai îmbăiat? l-am întrebat din curiozitate.

— La casa din Chestnut Street, mi-a răspuns el scurt. M-a convins sora mea. A spus că nu pot apărea ca general mirosind ca o mâncare stricată. Avea cadă și apă caldă din belșug.

— Serios? am murmurat eu. Hm... pentru că ai adus vorba de Chestnut Street... ce face Domnia Sa, ducele de Pardloe?

— A plecat înainte de zori, așa mi-a spus Jenny. Și-a aplecat capul pentru a mă ajuta să îi împletesc părul. Am simțit gâtul lui umed sub degete. Din câte mi-a spus Ian, Denny Hunter a socotit că se simțea suficient de bine ca să plece, cu condiția să ia cu el un clondir cu poțiunea ta magică. De aceea doamna Figg i-a înapoiat pantalonii – deși cam fără chef, din câte am înțeles – și dus a fost.

— Unde s-a dus? l-am întrebat.

Avea părul presărat cu mai multe fire argintii decât știam. Nu m-a deranjat asta, ci faptul că nu mă aflasem alături de el ca să văd schimbarea treptat, zi după zi.

— Ian nu l-a întrebat unde se duce. Dar a spus că doamna Figg i-a promenit ducelui numele câtorva prieteni de-ai lordului John – loialiști care probabil se aflau încă în oraș. Iar fiul lui locuiește într-o casă de aici, nu? Nu-ți face griji în privința lui, englezoaico. A întors capul și mi-a zâmbit pieziș. Domnia Sa e un om greu de ucis.

— Bănuiesc că numai un cunoscător își poate da seama, am spus cu iritare în glas.

Nu l-am întrebat de ce se dusesse la casa de pe Chestnut Street. În ciuda grijilor pe care mi le provocau Hal, Jenny și nu numai, voiam să aflu dacă John apăruse din nou. Se părea că nu, iar asta m-a făcut să simt un fior rece în inimă.

Tocmai mă căutam în buzunar după o panglică pentru a-i lega părul în coadă, când un curent de aer a măturat podul, ridicând pânza impermeabilă și făcând foile de dedesubt să fluture. M-am uitat spre sursa adierii și l-am văzut pe Germain legănându-se pe frânghia scripetelui pentru a intra în pod pe ușile închise prin care baloturile și butoiașele puteau fi coborâte din pod pentru a fi încărcate în căruțe.

— *Bonjour, grand-père*, a spus el, ștergând o pânză de păianjen în timp ce a aterizat și a făcut o plecăciune adâncă în fața lui Jamie. S-a întors și a făcut o plecăciune și către mine. *Comment ça va, grand-mère?*

— Bi... am răspuns mecanic, dar am fost întreruptă de Jamie.

— Nu, a spus el cu hotărâre în glas. Nu vii cu mine.

— Te rog, bunicule! Aerul oficial al lui Germain a dispărut într-o clipă, fiind înlocuit de cel de milogeală. Ți-aș putea fi de folos!

— Știu, a spus sec Jamie. Iar părinții tăi nu mă vor ierta în veci dacă ai face asta. Nu am habar ce presupune ideea ta de a mă ajuta, dar...

— Aș putea duce mesaje! Știu să călăresc, doar știi asta, pentru că tu m-ai învățat! Și am aproape doisprezece ani!

— Știi ce primejdii te pasc? Dacă un țințaș englez nu te va doborî din șa, atunci cineva din miliții te va lovi cu o bătă în cap ca să-ți ia calul. Și, pe de altă parte, și eu știu să număr, înțelegi? N-ai nici unsprezece ani, așa că nu încerca șmecheria asta cu mine.

Evident, primejdiile nu îl speriau defel pe Germain. Nemulțumit, a ridicat din umeri.

— Păi, aş putea fi ordonanță, Sunt în stare să găsec mâncare oriunde, a adăugat el, pe un ton şiret.

În realitate, era un hoțoman desăvârșit, de aceea m-am uitat gânditoare la el. Jamie mi-a surprins privirea și s-a încruntat la mine.

— Nici să nu te gândești, englezoaico. Ar fi prins pentru furt și spânzurat sau biciuit până la moarte, iar eu n-aş putea face nimic pentru a împiedica asta.

— Nimeni nu m-a prins vreodată! a spus Germain, pe un ton revoltat, pentru că îi era jignită mândria profesională. Niciodată!

— Și nici nu se va întâmpla asta, l-a asigurat bunicul lui, ținându-l cu o privire oțelită. Când o să împlinești șaisprezece ani, poate...

— Da? Bunica Janet a spus că aveai *opt* ani când te-ai dus la furat cu tatăl tău!

— Furtul de vite nu-i totuna cu războiul și nu ajungeam să ne luăm la bătaie, a spus Jamie. Iar bunica Janet ar face bine să-și țină gura.

— Bine, o să-i spun asta, a replicat Germain pe un ton morocănos. A mai zis că ai fost lovit în cap cu o sabie.

— Așa e. Și, cu puțin noroc, o să trăiești până la adânci bătrâneți cu creierul netulburat, spre deosebire de bunicul tău. Du-te, flăcăule, bunica trebuie să-și tragă ciorapii.

S-a ridicat și, luând scara, a lăsat-o să alunece până la parter și l-a împins cu delicatețe pe Germain spre ea.

A rămas în picioare și l-a privit cu fermitate pe Germain până când acesta a coborât. Și-a demonstrat nemulțumirea ignorând ultimele trepte și, aruncându-se pe podea, a scos un bufnet puternic.

Jamie a oftat, s-a îndreptat de spate și s-a întins cu fereală, gemând slab.

— Doar Domnul știe unde-o să dormim la noapte, englezoaico, a remarcat el, aruncând o privire la patul înjghebat și s-a așezat, ca eu să-i termin de prins părul. Pentru spinarea mea, să sperăm că va fi mai moale decât ăsta. Mi-a zâmbit brusc. Tu ai dormit bine?

— Niciodată n-am dormit mai bine, l-am asigurat, netezind panglica.

În realitate, mă durea tot corpul, în orice loc posibil, mai puțin creștetul. Ca să spun adevărul, abia dacă dormisem, la fel și el, pentru că ne petrecuserăm orele de întuneric într-o explorare lentă și fără cuvinte, descoperind fiecare trupul celuilalt... Iar spre zori, ne atinseserăm din nou sufletele. Acum l-am mângâiat delicat pe ceafă, iar el a ridicat o mână spre a mea.

M-am simțit minunat, dar și nenorocită, și nu mi-am dat seama care senzație era dominantă într-o clipă sau alta.

— Când plecăm?

— Imediat ce-ți tragi ciorapii, englezoaico. Și aranjează-ți părul. Și încheie-ți nasturii, a adăugat el, întorcându-se spre mine și observând decolteul meu exagerat. Hai că fac eu asta.

— O să am nevoie de lădița medicală, am spus eu, încrucișându-mi ochii în timp ce îi urmăream degetele agile pipăindu-mi sânii.

— Am adus-o, m-a asigurat el și s-a încruntat puțin, concentrându-și privirea asupra unui nasture îndărătnic. E o piesă foarte frumoasă. Cred că Domnia Sa lordul ți-a cumpărat-o, așa e?

— Da.

Am ezitat un moment, dorindu-mi ca el să fi spus „John“, în loc de Domnia Sa. Pe de altă parte, doream să știu unde era John – și speram că se simțea în siguranță. Dar se părea că nu era momentul potrivit să vorbesc despre vreunul dintre acele lucruri.

Jamie s-a aplecat să-mi sărute partea de sus a unui sân și am simțit răsuflarea lui caldă pe piele.

— Nu știu unde o să găsec un pat în noaptea asta, a spus el îndreptându-se de spate. Dar, dacă e din puf sau paie, promiți că-l împarți cu mine?

— Oricând, am spus și, ridicându-mi mantia, am scuturat-o, mi-am petrecut-o peste umeri și i-am zâmbit plină de curaj. Ei bine, hai să mergem.

Jenny trimisese lădița medicală de la Chestnut Street și, odată cu ea, pachetul mare de plante medicinale de la Kingsessing, care îi fusese predat cu o seară înainte. Dovedind prevederea unei gospodine scoțiene, pusese în pachet și jumătate de kilogram de fulgi de ovăz, o mână de sare, o bucată de bacon, patru mere și șase batiste curate. Dar și un rulou de pânză, în care se afla un bilet scurt, în care scria:

Draga mea soră Claire,

Se pare că nu ai la tine nimic potrivit pentru a merge la război. Îți sugerez să împrumuți șorțul de lucru al lui Marsali, iar eu îți trimit două dintre ju-poanele mele din flanel și lucrurile cele mai simple pe care doamna Figg le-a găsit prin garderoba ta.

Să ai grijă de fratele meu și spune-i că ciorapii lui trebuie cărpiți, pentru că el nu va băga de seamă decât după ce se fac găuri mari la călcăie și se va alege cu bășici.

*Sora ta cea bună,
Janet Murray*

— Și cum se face că *tu* ai ceva potrivit în care să mergi la război? I-am întrebat, măsurându-l în splendoarea uniforme de culoare indigo.

Părea completă, de la vestonul cu epoleți, insigna de general de brigadă și până la ciorapii din mătase de culoare crem. Înalt și drept, cu părul roșcat bine prins la spate cu o panglică neagră, sigur atrăgea privirea oricui.

Și-a tras bărbia înapoi și s-a uitat în jos la hainele lui.

— Păi, cămașa și lenjeria erau deja ale mele. Le am de când am venit din Scoția. Dar ieri, când m-am întors la Philadelphia ca să te găsească, întâi am găsit-o pe Jenny și i-am povestit despre generalul Washington și am rugat-o să se ocupe de toate. De aceea mi-a luat măsurile și a găsit un croitor care face uniforme împreună cu fiul lui. I-a convins să lucreze toată noaptea ca să-mi facă vestonul și vesta – sărmanii oameni, a adăugat el, trăgând o ață deșirată de la marginea unei manșete. Cum se face că tu nu ai haine potrivite, englezoaico? Domnia Sa a socotit că nu se cădea ca tu să îngrijești oameni și trebuia să-ți arzi hainele de lucru?

A spus toate acestea pe tonul glumeț care vrea să sugereze nevinovăția perfectă a vorbitorului, care evidențiază clar malițiozitatea lui. *Nu spun că nu voi face caz de asta mai târziu.* M-am uitat cu subînțeles la trusa medicală pe care mi-o cumpăraseră John, apoi la Jamie, mijind puțin ochii.

— Nu, am spus, cu toată nepăsarea de care am fost în stare. Am vărsat vitriol pe ele, în timp ce făceam eter.

Amintindu-mi acel episod, mâinile au început să-mi tremure, de aceea a trebuit să las jos cana cu ceai de urzici din care beam.

— Isuse, englezoaico, a spus Jamie aproape în șoaptă. Félicité și Joan stăteau în genunchi la picioarele lui, certându-se în timp ce lustruiau de zor cataramele din alamă ale cizmelor lui, însă el m-a privit direct în ochi peste capetele lor, cu o expresie îngrozită. Spune-mi că nu ai făcut asta cât erai beată.

Am inspirat adânc, retrăind pe dată experiența aceea și încercând să nu mi-o aduc aminte. Stând în șopronul încins, cufundat în semiîntuneric, din

spatele casei, având sticla cu forme rotunjite în mâinile transpirate... apoi lichidul care a zburat – a trecut puțin pe lângă fața mea –, mirosul grețos și găurile fumegânde care se dilatau ca prin farmec, ce treceau arzând prin șorțul meu gros din pânză și fusta de sub el. În acele momente nu mi-a pasat dacă voi trăi sau voi muri, asta până când am avut impresia că voi muri în următoarele câteva secunde. Era o mare diferență. Asta nu mă convinsese să nu mă sinucid, însă șocul provocat de un asemenea accident m-a făcut să mă gândesc mai atent la modul în care se putea întâmpla așa ceva. Taierea venelor de la încheietura mâinii era una; o moarte lentă, prin desfigurare, era cu totul altceva.

— Nu, nu eram beată, am spus și, ridicând cana, am reușit să iau o gură. Era... a fost o zi toridă. Îmi transpiraseră mâinile și sticla mi-a alunecat printre degete.

A închis ochii o clipă, imaginându-și foarte clar acea scenă, după care s-a întins peste capul cu păr negru al lui Félicité, ca să-mi cuprindă obrajii între palme.

— Să nu mai faci asta, ai înțeles? a spus el încet. Să nu mai faci eter.

Cu toată sinceritatea, gândul de a produce din nou eter mi-a făcut palmele să transpire. Nu era o operațiune dificilă din punct de vedere chimic, însă *era* cumplit de primejdioasă. O mișcare greșită, ceva mai mult vitriol decât era nevoie, câteva grade în plus și... Iar Jamie știa la fel de bine ca mine cât de ușor poate exploda acea substanță. Am văzut amintirea flăcărilor în ochii lui, Casa Mare arzând în jurul nostru, și mi-am înghițit cu greu nodul din gât.

— Nici eu nu vreau, am spus cu sinceritate. Dar fără el nu pot face lucruri de care este nevoie, Jamie. Dacă nu aș fi avut așa ceva, Aidan ar fi murit, la fel și Henry, nepotul lui John.

A strâns din buze și a lăsat impresia că se gândea că Henry Grey ar fi putut să fie sacrificat, însă ținea la micuțul Aidan McCallum Higgins, căruia îi extrăsesem apendicele la Ridge cu ajutorul primei șarje de eter.

— Bunica *trebuie* să îi ajute pe oameni să se simtă mai bine, bunicule, a spus Joanie cu reproș în glas, ridicându-se de la picioarele lui Jamie și încruntându-se spre el. Asta îi este menirea, așa spune mama. Pur și simplu nu poate proceda altfel.

— Știu bine asta, a asigurat-o el. Numai că nu e nevoie ca bunica să moară pentru așa ceva. La urma urmelor, cine se va putea ocupa de bolnavi dacă bunica va fi sfărtecată în bucăți?